

Svartskallar och moderater

den revolutionära situationens framväxande, men som syndikalist (ej SAC-syndikalist) tror jag att den finns i klasskampen, och att dess intensifierande är vad som både leder dit och utgör grund för ett annat samhälle. Jag menar, det räcker inte med att du vet vad du ska göra, du måste även göra det, och för det måste du naturligtvis vara där du kan göra det. Det är således inget ideologi-problem, det är ett handlingsproblem. Ytterligare komplikationer kommer med en revolutionär ideologi. Jag tänker inte heller gå in på de här, mer än att skriva att det för en icke-elitistisk revolutionär rörelse måste ideologin formas av verkligheten, av situationen kollektivt som helhet i enighet står inför. Stanserts förlöjligande anmärkning föll alltså tillbaka på honom själv.

"(Problemet är inte främst den härskande klassens ideologi utan handlingarna som ligger till grund för denna ideologi. Dessa handlingar som bringar arbetarna nederlag i klasskampen.)"

Slutsats om Stansert

Grunden för Stanserts okunnighet, och de åsikter han uttrycker från det, bottnar sig i att han inte är insatt i det akademiska. Det är i sig inte nåt negativt. Negativt blir det dock då Stansert försöker behandla det - han inte kan förstå. Stansert har t.ex. tagit till sig Chomskys åsikter. När jag påvisade att dessa åsikter grundades på idealism upprör detta givetvis Stansert, som känner sig träffad. Han vet inte vad jag skriver om, mer än att det inte är nåt bra pga. det negativa det är skrivet i, som är det enda Stansert har en möjlighet att få kläm på. Alltså, Stanserts bemötande kan inte bli mer än helt fel. För ingen kan bemöta nåt han/hon inte har förstått. Ironiskt nog är denna icke-förståelse också grund för icke-förståelsen att inte bemöta det. Det enda Stansert uppvisar är sin egen okunnighet i ämnet. Men, och det är väl tur det, Stanserts okunnighet gör på samma sätt att han tror att han har förstått. Men den som t.ex. kan Chomskys språk teori har inga problem med att förstå det jag skriver om den, som Stansert har. Denna person förstår också vad Stansert inte förstår, att Stansert inte förstår.

Politiska partier vill alltid ha invandrare att visa upp på vallistan, dock nästan aldrig på valbar plats. Invandrarnamnen fyller en symbolisk funktion genom att legitimera partiet inför invandraväljarna. Till och med Ny Demokrati har haft bruk för ett invandraralibi och stoltserat med den alldeles egne svarte man partiet lyckats skaka fram. Det finns ändå några få invandrapolitiker som når högre positioner och blir rikskändisar. En är den före detta socialdemokratiska riksdagsledamoten Juan Fonesca, numera miljöpartist. Hans karriär som sossepolitiker blev inte lång. Partiet gillar inte folk som profilerar sig och struntar i allmänna prioriteringar, och detta blir etter värre om den uppstudsige råkar vara en svartskalle.

Det politiska etablissemanget har hittills inte nämnvärt berörts av det faktum att Sverige, med eller mot dess vilja, har blivit ett mångkulturellt samhälle. Positiva bidrag till mångkulturaliseringen har varit blygamma, och vi kommer alla ihåg vad som kan hända när etablissemangets politiker försöker agera "mångkulturellt", som Birgit Friggebo och Carl Bildt i Rinkeby. En ny trend står Moderata Samlingspartiet för, när det flyttar invandraralibiet upp till ett högre plan. Nu blir det invandrare om formulerar partiets invandrapolitik.

Det är ett intelligent beslut genom vilket man inte bara skaffar sig ett alibi för partiet, men också för den nyliberala invandrapolitiken, som nu legitimeras genom ideologiernas invandrarbakgrund. Moderaterna har en invandrapolitik, som äkta svartskallar har tänkt ut, minsann. De kan säga att "visst, vi föreslår hårda åtgärder, men det är Thomas Gür och Mauricio Rojas, som tycker att Sverige har fört en för slapp invandrapolitik. Se, här har vi Gür och Rojas, våra egna invandrar-intellektuella, som har studerat frågan och skissat en annan möjlig invandrapolitik!!"

Gür växte upp i en turkisk medelklassfamilj som assimilerades i Sverige. Hans turkiska förnamn föresann till honom för det svensk-klingande Thomas. Han gjorde en spikrak karriär som pressekreterare/presschef hos överbefälhavaren vid Näringsdepartementet, för kampanjen Ja till Europa och som ledarskribent på Svenska Dagbladet. 1996 skrev han en tjock bok om invandrapolitik, *Staten och nykomlingarna*. Där påstår Gür bland annat att det inte förekommer diskriminering av invandrare i den svenska arbetsmarknaden.

Rojas kom däremot som politisk flykting från Chile, där han hade tillhört en yttersta vänstern. Här läste han ekonomisk historia på en avhandling som var en uppställning med Marx. Han har skrivit om latin-amerikansk ekonom, varit terrorisexpert, blivit miljöpartist under en kort period, genomfört halv antropologiska analyser om Sverige och svenskarna och, under senare år, blivit expert på invandrarfrågor. Nu senast blev han moderat. I sin egenskap av invandrarexpert har han föreslagit bisarra lösningar, som till exempel att ge lån i stället för bidrag till flyktingar/invandrare som kommer in i landet.

Rojas, en begåvad överlöpare med brokig bakgrund och Gür, en karriärsinriktad högerman, är två svartskallar som främs av viljan att, på ideologisk och teoretisk väg, legitimera invandrarvänlig politik.

Men moderaternas nya alibi pekar också på det oåterkalleliga i Sveriges mångkulturalisering. Nästa steg kommer kanske att bli de politiska partierna börjar att betrakta sina svartskallar som vanliga och normala partimedlemmar.

Amanda Peralta

Amanda Peralta är före detta argentinsk gerillasoldat, numera docent vid Idé- och lärdomshistoriska institutionen i Göteborg.